

In dierbare herinnering aan

Maria Willems-Timpe

weduwe van

Jup Willems

Zij werd geboren op 19 juli 1908 in Wattenscheidt (Duitsland) en overleed op 14 juli 2004 in haar eigen vertrouwde omgeving in Landgraaf. Op haar 96^e verjaardag hebben we haar, na een plechtige requiemmis, te rusten gelegd op het kerkhof in Waubach.

Heer Jezus, U bent de Verrijzenis en het Leven voor allen die in Uw genade en vrede ontslapen zijn. Wij bidden U, neem ook Maria Willems-Timpe op in Uw hemelse heerlijkheid, welke U voor ons door het lijden op het kruis verworven hebt. Amen.

Onze Vader ... Wees gegroet ...

De familie dankt u hartelijk voor uw aanwezigheid en uw blijken van medeleven welke zij bij het overlijden en de uitvaart van u mochten ontvangen.

De zeswekendienst wordt gehouden op zondag 22 augustus 2004 om 17.30 uur in de St. Josephkerk te Waubach.

Haar levensmotto was: Lijden zonder te klagen. Daarin is ze ons voorgegaan. Daarin blijft ze voor ons een voorbeeld. Voortgekomen uit een hard werkend gezin, heeft haar doen worden een vrouw van eenvoud en eerbied voor het leven en alles wat door de natuur geboden werd. Die afkomst gaf haar lichaam ook kracht, welke zij tot op hoge leeftijd uitstraalde. Niet alleen lichamelijke, maar ook geestelijke kracht, waarmee zij haar kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen leidde, inspireerde en liefhad. Maar bovenal was zij moeder. Tot op de dag van haar heengaan, was zij het vrouwelijke hoofd van haar gezin. Dat was haar lust en haar leven, haar levensvervulling.

Zij was de spil waar het hele huishouden zich omheen afspeelde. Alles wat ze ooit zelf gedaan heeft voor haar kinderen, dat wordt nu gedaan door dochter Reuly en de jongens zelf. Maar ondanks haar oude en verzwakte lichaam, bleef ze het middelpunt van het gezin en wilde ze graag van alles op de hoogte blijven: Hoe staan de gewassen in de tuin erbij? Hoe is het met de katten? Daarbij hielp ze nog waar ze maar kon, vertelde veel over vroeger en maakte bij alles was ze deed een grapje.

Zo zullen we ons haar herinneren. Als een vrouw die haar leven heeft geleefd voor haar gezin. Iemand die hard heeft gewerkt. Iemand die altijd voor anderen heeft klaargestaan en omdat ze zelf zoveel armoede heeft meegemaakt in haar jonge jaren, datgene wat ze had, altijd graag deelde met eenieder die haar hulp kon gebruiken.

Met pijn in het hart geven we haar terug aan God met het vaste vertrouwen, dat ze nu rust heeft en dat ze weer verenigd is met haar overleden man en oudste zoon, welk heengaan een zo diepe wond in haar ziel heeft geslagen. We bidden dat ze thuis mag komen bij God en daar voor ons ten beste blijft spreken.

Mam, Oma, tot ziens, tot later.
Moge u nu rusten in vrede.